

Ett öppet brev till Pingst

(publicerat i BibelFokus.se 2012-10-07)

Som det ser ut idag så står jag inför ett faktum...

Inledning:

Att skriva ett brev till hela Pingströrelsen gör man inte bara så där utan vidare. Det måste finnas en bra anledning. Det ska vara väldigt angeläget. Inte för att jag tror att det jag skriver kommer att göra något större intryck eller påverkan på rörelsen som helhet. Ofta när man skriver till en större målgrupp hoppas man på att i alla fall någon läser det man skrivit och begrundar och prövar det. Jag skriver inte detta brev om jag inte trodde att jag hade något att säga. Man hamnar ibland i situationer där det inte går att hålla tyst, lägga locket på, låtsas som om ingenting hänt. Det man bär på trycker på och vill komma ut, vill frigöra sig. Man måste helt enkelt fatta pennan och skriva, höja sin röst och få det man bär på sagt, annars står man inte ut. I en sådan situation befinner jag mig i nu. Men, vad är det då som är så angeläget att jag tar till orda och skriver ett brev till Pingströrelsen?

Jag tror inte att det har undgått någon, få i alla fall, att intresset för det katolska har ökat markant på ett eller annat sätt de senaste åren. Det kryper, infiltrerar sig in lite här och var i församlingarna. När man talar om förnyelse så är det bland annat det katolska som är förnyelsen – taizésånger, tidegården, kristen djupmeditation, pilgrimsvandringar och mycket annat. Det är många som intresserar sig för det Romersk-katolska och till och med konverterar. Man kan ju undra varför intresset hela tiden ökar och vad det är som drar? Jag tror att en anledning till det är att andligheten idag är så upplevelsefokuserad.

Det jag i huvudsak vill få sagt med detta brev är att jag anser att Pingströrelsen, samfunden generellt, fullständigt håller på att tappa kompassriktningen. För jag är helt övertygad om att vägen till Rom leder bort och inte hem. Vandringen på den smala stigen är en mödosam vandring där vi ständigt måste fråga oss själva om var vi befinner oss, om vi är på rätt väg, stanna upp och utvärdera. Jag har prövat och prövar fortfarande det jag hör, ser, upplever och känner. Det är något som ständigt måste pågå. Men hur jag än vrider och vänder på det hela så känns det fortfarande väldigt fel. Å ena sidan så ser Katolska kyrkan sann, from och på många sätt helig. Men å andra sidan så förekommer det så mycket, dunkelt och motsägelsefullt, så mycket hednisk och så även ockultism. Katolska kyrkan är som en dubbelexponerad bild. Det är så mycket annat som är inblandat i det hela. Bibeln talar till exempel klart och tydligt om att vi inte ska söka råd hos de döda vilket man som regel gör inom Katolska kyrkan genom helgondyrkan:

5 Mos 18:10-11 "När du kommer in i det land som HERREN, din Gud, ger dig, skall du inte lära dig att handla enligt dessa folks vedervärdiga seder. Hos dig får inte någon finnas... .. som söker råd hos de döda"

Jag kommer liksom inte ifrån det att vägen till Rom och katolska kyrkan leder bort. Min övertygelse blir allt starkare ju mer jag har fördjupat mig. Jag är helt övertygad om att den Romersk-katolska kyrkan inte är vad de utger sig för att vara. Det råder en utbredd naivitet inom kristenheten i stort. Hungern efter upplevelser och känslor är så lömsk och förrädisk. Det är ett av de medel den onda andliga verkligheten använder sig av. Jag tycker att det ligger någonting i det som står i Upp 13:18:

”Här gäller det att vara vis. Den som har förstånd må räkna ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är Sexhundrasextiosex”.

Vi ska vara visa och ha förstånd och inte låta känslor och upplevelser ta över och styra vår vandring. Det är så mycket annat än människans tal vi behöver vara visa och ha förstånd över. Katolska kyrkan tror sig till exempel representera Guds folk. Men Martin Luther och reformatörerna var av en helt annan uppfattning. De hävdade bestämt, att **ALLA** bibliska kännetecken på den stora antikristna makten stämmer in på påvedömet. Luther har sagt:

”Tidigare sa jag att påven var Kristi ställföreträdare. Nu hävdar jag att han är vår Herres motståndare och Djävulens apostel”
(D’ Aubigne, band 6, kap 9)

Vi ska ju vara vaksamma och inte låta oss bli bedragna. Bibeln talar om den stora skökan och väldigt mycket talar för att det är den Katolska kyrkan och Påven. Vem kan det annars vara?

Granskar man den Romersk-katolska kyrkan i sömmarna så finner man en hel del surdegar som ligger och jäser i det fördolda. Alltför många tittar sig blinda på fasaden, det yttre, paketeringen och låter bli att titta på vad som verkligen finns gömt bakom allt det vackra och andliga. Även lögnen kan vara vacker och andlig och till synes ljus. Eftersom Jesus är det sanna ljuset måste det finnas ett falskt ljus. Även de fallna änglarna kan göra sig till ljusets gestalter. För mig är det ingen som helst tvekan om att slutmålet för de flesta samfund – och i detta fall Pingströrelsen tillsammans med Livets ord – är Rom, även om de som är med på resan inte vill eller har insett det. För mig så har min övertygelse bara växt om att den Katolska kyrkan inte är bärare av sanningen. Ju mer jag läser om den Romersk-katolska kyrkan så står det klart för mig att de istället är bärare av den babyloniska, hedniska grunden. De har inte gjort sig av med den ryggsäcken. De vill ge sken av att vara det sanna kyrkan, församlingen, men skenet bedrar, anser jag och många med mig. Det är så viktigt att ta reda på vad som döljer sig bakom allt det vackra och andliga. Vi ska ständigt vara sunt kritiska, vaksamma.

Mer och mer har det gått upp för mig vad som håller på att hända inom kristenheten generellt. Detta är ju inget nytt att människor protesterar och tycker att det som sker är helt galet, det är ändå ganska många som höjer sin röst och vill varna. Men frågan är vad man gör av alla dessa varningar. Tystnaden, ingenting-sägandet är också en slags delaktighet i det som sker. Jag har funderat över hur det skulle vara om det inte fanns någon väktare på muren som hojtade till när de upptäcker att något är på gång. Det skulle vara ganska bekvämt och behagligt, för då skulle man kunna leva i fred i sin bubbla, med sin illusion om att allt står rätt till, så länge det är möjligt. Ja, det är behagligt och skönt ända tills den stund det smäller till och man plötsligt står där med ”skägget i brevlådan” och inte kommer loss. Hade man blivit varnad så skulle man ha hunnit raka av sig skägget i alla fall. Själv har jag valt att inte nonchalera väktarna på muren. Vi ska givetvis pröva dem också och vad de säger. Jag tror att vaksamheten är en självklar del av den kristna tron, livet och det är ingenting vi kan överlåta åt andra eller helt låta bli. Jag vill själv inte bli överrumplad. Jag lyssnar, prövar och tar till mig av det goda. Att nonchalera det som verkligen är på väg är ingen bra strategi.

Frågan är om Katolska kyrkan verkligen en kristen kyrka? Tillhör de verkligen Guds folk? Är det verkligen bärare av all kristen grund? Är de frälsta när de tillber alla dessa helgon, Maria och tackar henne för alla bönesvar? Är de verkligen den sanna kyrkan? De själva säger att de är all kristenhets vagga. De säger till och med att de har upphovsrätten till Nya testamentet. Jag tror snarare att det är Gud som har upphovsrätten till sitt eget ord genom apostlarna. Den sanna kyrkan är Kristi kropp och den är samfundslös. Jesus har sagt:

Matt 18:20: ”Där två eller tre är samlade I MITT NAMN, där är jag mitt ibland dem.”

Det är så mycket som händer just nu inom kristenheten, andligheten generellt att det är svårt att överblicka. Den Romersk-katolska kyrkan är en del, troligtvis huvudkärnan, av hela det andliga spektret som vi kan se idag. Det ser man på deras arbete med att sammanföra, ena alla religioner till en gemensam världsreligion. Det är inte bara jag, utan många fler som ser att det sveper en andlig storm över världen där stormens, orkanens öga är Kristus. I Kristus är det lugnt och stilla, utanför Kristus stormar det, det drar och sliter i varje människa som befinner sig utanför. Det är som om det pågår en andlig tsunami, en andlig härds smälta som hela tiden eskalerar. Men trots allt så har vår himmelske Fader fullständig kontroll över situationen, tack och lov! Utan Kristus som ankare så kastas vi än hit än dit som ett torrt löv för vinden, utan styrförmåga eftersom vi då inte har någon kompass eller vägbeskrivning. Om vi har för stor tilltro till människor än till Kristus så följer vi alla andra i spåren, dit de går. Men har vi vår fulla tillit till Jesus Kristus och lever I HONOM, så står vi väl förankrade i sanningens mylla, på klippan.

Jag har delat in detta brev i åtta delar.

Del 1 av 8, En ny Förlåten:

Något annat än de är

Jag tror att Katolska kyrkan är ett av de största lockbeten som lagts ut av Satan för att försöka locka så många som möjligt allt längre bort ifrån vår himmelske Fader. Ju mer jag läser desto starkare blir denna ståndpunkt. Det som slår mig är att ju närmare Rom vi strävar desto längre bort ifrån Fadern kommer vi på grund av allt som står i vägen. På Golgata, då Jesus dog på korset, rämnade förlåten och vi fick fri väg till Gud, Fadern genom Jesus Kristus. Men jag anser att det, inom Katolska kyrkan, har skapats en ny förlåten, då till Jesus Kristus vägen sanningen och livet. Den döljer porten, enda vägen till Fadern, genom allt som står i vägen och skymmer honom genom bland annat Maria- och helgondyrkan, sakramentalismen/nådemedlen, påven och eukaristin/monstransen. De flesta katoliker har ingen relation till Jesus Kristus vår frälsare och inte heller vår himmelske Fader. Deras relation är istället till den katolska Maria – himladrottningen och helgonen. Att den katolska Maria, som egentligen är en avgud, är främst näst efter Gud vår Fader kan man läsa sig till i bland annat dessa två Mariaböner:

1. Vigningsbön på Mariahögtider:

”O Immaculata, himmelens och jordens drottning, **syndarnas tillflykt** och min allra käraste Moder åt vilken Gud har velat anförtro **sin Son och därmed hela förvalterskapet av sin barmhärtighet** - jag ber dig ödmjukt att **få tillhöra dig helt och fullständigt**. Gör med mig - **min kropp, min själ, mitt liv, min död och mitt eviga liv** - såsom du vill. Använd precis som du vill hela mitt jag - utan reservationer. Låt mig få bli ett användbart redskap i dina obefläckade och barmhärtiga händer för att fördjupa och befästa Guds härlighet bland vilsegångna och likgiltiga människor och på det sättet - så snart som möjligt - utbreda Jesu Hjärtas välsignade herradöme. Där du är skänker du frikostigt omvändelsens och helgelsens nåd - ty varje nåd går genom dina händer - från Jesu allraheligaste Hjärta till oss. Låt mig prisa dig, o allraheligaste Jungfru. Ge mig kraft att stå emot Guds fiender”.

(Ur Du hemlighetsfulla ros. Mariaböner. Jungfru Maria Skriftserie nr 10).

2. Maria vår väntande Moder:

”Välsignad är du, o Maria, jordens och himlarnas drottning, ljusets moder, **du, som bär Den Högstes Son**, i din milda famn. Högt älskad är du, o Maria, fattiga syndares tillflykt. Mild och god är du och himlens pärlemor omger ditt klara namn. Var evigt lovad, o

Maria, för din undersamma tjänst, för Livets Broder, Kristus, **som du håller ömt med din högra hand**. Var hälsad, upphöjd, o Maria, du som bortom livets sorgtunga floder **väntar oss i strålgans vid paradiset strand**".

(Efraim Syriern, 306-373)

Min egen tanke om Maria och Jesus:

GUD – hela universums skapare, alltings existens, som håller varje molekyl, beståndsdel i sin hand, väljer att stiga ned från sin tron, för att under en tid avstå från sin härlighet, göra sig så liten, så hjälplös som ett spädbarn (mer hjälplös kan man inte bli), så ofattbart beroende av en ung späd kvinna, för att födas likt vilken människa som helst. Men han kunde ha valt ett helt annat ankomstsätt: att en ärkeängel, om natten, kom med ett litet spädbarn och lade honom i Marias famn och bad henne om att i Guds namn sköta om och uppfostra honom väl, att bli en "amma" eftersom han är Konungarnas Konung, Herrarnas Herre och bör behandlas som en sådan med vördnad och respekt och att barnet heter Jesus och är Messias, Gud son. Men han kom istället, köksvägen, smygvägen in i människans värld. Herodes väntade sig något ståtligt, men fann ingenting i sitt sökande efter ett kungabarn. Han kunde inte i sin vildaste fantasi tro att en konung skulle födas av en liten, enkel, fattig människa i ett litet stall eller grotta bland kreatur.

Att evangeliets Maria var en alldeles, alldeles vanlig, syndig människa med alla mänskliga fel och brister gör saken så ofattbart mycket större. Gud har i **ALLT** erfärit vad en människa verkligen är. För att verkligen komma in i den syndiga, brutna världen måste man nog göra det på det enda sättet via en syndig, fattig, hjälplös människa med fel och brister, genom den enklaste människan. Ingenting lämnas åt slumpen när Gud verkligen **VILL ERFARA** vad en människa är. Gud utsatte sig för arvsynden i sin syndfrihet för att sedan verkligen besegra den en gång för alla. Det är som med döden, han dör och besegrar döden genom att uppstå. Katolska kyrkan menar att Jungfru Maria inte kan ha varit syndig för då skulle Jesus också ha blivit syndig genom hennes arvsynd. Men det gör bara att Gud blir ännu större, ännu mer kärleksfull, att han utsätter sig för det. Å andra sidan så är ingenting omöjligt för Gud. Han är den ende som kan födas genom en syndig människa och behålla sin syndfrihet, renhet, han är ju Gud, alltings Skapare! Men jag tycker att tanken är lite svindlande, att Gud utsatte sig för arvsynden, stod emot den, och besegrade den när han dog och uppstod. Min tro är att han var fullständigt syndfri, men tanken svindlar. För att vara störst måste man även vara allra minst. Jesus har varit med om **ALLT** som en människa kan vara med om, så även barnaskapet och döden.

Luk 18:17 "Amen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn, han kommer aldrig ditin."

Mark 9:37 "Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Och den som tar emot mig, han tar inte bara emot mig utan honom som har sänt mig."

Enligt den Romersk-katolska kyrkan är Maria den högsta värdigheten näst efter Gud vilket gör att Jesus Kristus **INTE** blir den Han ska vara, enda vägen till Fadern. Maria är inom Katolska kyrkan himladrottningen, Guds moder, en gudinna, en avgud, som inte har något med Jesu moder Maria att göra, har blivit en fjärde person/dimension i en annars treenighet, – Fadern, Maria, Sonen och den Helige Anden och på jorden tillkommer dessutom påven och så även monstransen, den ställföreträdande Kristus. Så ju närmare vi kommer den Romersk-katolska kyrkan till mötes desto längre ifrån Fadern kommer vi. Jesus som är tillkommen för att vi ska kunna ha en direkt fadersgemenskap med Gud genom honom, tack vare honom, blir inom katolska kyrkan degraderad, nästintill betydelselös. Det är genom den katolska Maria som alla

böner skall gå, och det är henne man tackar för bönesvar, inte den rättmätige Jesus och vår Fader. När påven Johannes Paulus II låg på sitt yttersta sa han under en TV-sändning att: "Jag överlåter nu min sak till Jungfru Maria". Tänk om han istället hade sagt: "Jesus Kristus - som är vägen, sanningen och livet, enda vägen till Fadern". Vad skulle alla dessa miljoner tittare ha tänkt?

Jesus blir ständigt överhoppad, åsidosatt inom den Romersk-katolska kyrkan, en "marionett" – en som bara finns till utan betydelse, bara för syns skull. De har ju redan den katolska Maria och alla andra "goda" helgon, cirka 7000 stycken enligt Vatikanen, som gör ett minst lika bara (enligt dem själva) arbete som Jesus Kristus, världens frälsare och Guds Son. Inom Katolska kyrkan finns det flera vägar till frälsning som t.ex. genom eukaristin och Jungfru Maria. Katolska kyrkan sågar den gren de tror att de sitter på. Den evangeliske Maria som, liksom vi, var syndig, gjorde sin plikt. Tack vare hennes lydnad, oerhörda lydnad, så kan vi genom Jesus Kristus försonas med Gud och få evigt liv. En alldeles, alldeles personlig relation till vår himmelske Fader.

Det finns många starka krafter som verkligen vill blockera, dölja vägen till Kristus/korset med diverse tingeltangel, hokus pokus, dittan och dattan, kamouflera den så gott det bara går. I dessa böneexempel, här ovan, blir Jesus så förminskad och kommer liksom i skymundan. Det är Maria som är störst i dessa böner. Blicken är fäst på Maria inte på Jesus. Om Petrus skulle ha fäst blicken på Maria skulle han ha sjunkit. Jesus får liksom aldrig växa upp och bli vuxen, han sitter alltså kvar i Marias famn. Han blir aldrig myndigförklarad. Men, Jesu moder Maria var i verkligheten endast en pusselbit, en del av Kristi kropp, inte förmer än någon annan del – liksom vi – och fick sin kallelse, sin ofattbara uppgift att föda och uppfostra Jesus (GUD) tillsammans med Josef. Vilken lydnad, vilket föredöme! Det är lätt att sätta henne på en piedestal, att upphöja henne, men det är barnskapet, litenheten, hjälplösheten/fattigdomen som är det största och eftersträvansvärda. All ära tillhör endast Fadern, Sonen och den Helige Ande - GUD! Evangeliets Maria, inte Himmelens drottning, är endast en av oss, men en ofattbar förebild. Tänk att få vara mor till Jesus Kristus!

Del 2 av 8, Lögn, sanning eller båda:

Sanning och lögn

Det som ska skymma Jesus/sanningen måste vara tillräckligt bländande. Det är många som tror att Katolska kyrkan är all kristen grund, bärare av urkyrkans grunder, vilket är helt fel, verkligen fel. Den sanna kyrkan har ingenting med hedendom, "babylonism" att göra, vilket Katolska kyrkan är full av och är byggd på, även om de till trots säger att de är all kristen grund och är Moderkyrkan.

Vill man bedra någon så måste det medel man använder sig av vara så trovärdigt och se så sant ut som det bara går. Betet måste vara frestande och begärligt annars så är det fullständigt bortkastat. För att kunna bedra någon måste man också veta vad som är sanning och det vet Satan mycket väl. Han kan Guds Ord utan och innan och har levt i Guds närhet, varit i Guds tjänst. Lögnen är så förrädisk och lömsk att till och med många av de utvalda kommer att bli bedragna, så stark är lögnen. Men det bästa vaccinet mot lögnen är Hjälparen - den Helige Ande.

Nästan "alla" kristna, ganska många, mer än FÅ, i alla fall de sant kristna, kan nog hålla med om att det bara finns en enda sanning – evangeliet, hela Guds Ord, för summan av hela Guds ord är sanning. Sanningen finns inprogrammerad i varenda människa genetiskt, den bara finns där. För allt är skapat av Guds Ord och Gud upprätthåller skapelsen med sitt Ord och Guds Ord är sanning. Buden är till exempel inskrivna i alla frälstas hjärtan. Buden blir synliga, verkliga för den som är frälst och överbevisar oss om vår synd. På något sätt så kan nog alla människor på eller annat sätt känna att det här är rätt och det här är fel. Men hur kommer det sig att det finns så många "olika sanningar"? Gud skapade bara ETT evangelium, ett Guds Ord inte flera. Om det bara finns en enda varför kan inta alla

förstå denna enda sanning lika mycket? Varför ska det vara så mycket stridigheter om vad som verkligen är sant även bland de frälsta? Orsaken måste vara att det finns en annan ande som vill skeva till det så att det som är sant ser falskt ut och det som är falskt ser sant ut. Lögner skjuter in kilar och bräckjärn för att skapa konflikter och för att söndra. För Katolska kyrkan är evangeliet, Gud Ord inte den enda sanningen. För dem är Guds Ord inte tillräckligt, det måste till mera, sakramenten och traditionen och mycket, mycket annat, som kompletterar och totalt skapar en "sanning", en katolsk sanning. De reducerar skriftens auktoritet. Skriften är bara en delsanning, en pusselbit för dem. Inom Katolska kyrkan så måste det till en del Guds Ord och en hel del mänsklig påfund för att skapa en hel sanning. Guds Ord kan, enligt dem, inte av egen kraft upprätthålla sanningen.

I striden mellan gott och ont är vi fullkomligt hjälplösa utan den Helige Ande – vägvisaren, hjälparen. Människan är otäckt lätt att lura och manipulera och om det finns det hyllmeter efter hyllmeter av psykologiforskning. Bara en så enkel sak som om hjärnan får för lite sömn så uppstår det komplikationer, mer eller mindre allvarliga beroende på graden av sömnbrist. Det kan till och med vara dödligt. Det finns oändligt med sätt att finta hjärnan på, så att den uppfattar saker och ting helt annorlunda än vad det verkligen är, vilket illusionisten och magikern Joe Labero (Lars Bengt Roland Johansson) kan intyga, och därför är vi så hjälplöst beroende av den Helige Ande – Hjälparen. Ibland kan man känna att det här är helt fel, men man vet inte varför – då är det nog Andens vägledning många gånger. Det är så viktigt att vara noga med vad det är vi konsumerar vad gäller litteratur, radio, television, film och annat. Som regel drunknar vi i lögn och Jesus "är som" Trygghansas röd-vita livboj, som även kallas frälsarkrans, som hjälper oss att hålla huvudet över lögnen och räddar oss. Om vi ska tvista till det och bli lite filosofiska, så är den värld vi lever i helt annorlunda än det vi ser med våra ögon. Till exempel så är det röda äpplet endast rött i vår hjärna, men inte i verkligheten. Antagligen är världen helt färglös. Färg existerar endast i vårt huvud. Vi ser ju också allt upp och ned inne i vårt öga men korrigeras rätt inne i vårt huvud. Vi ser allt upp och ned men rätt ändå. Om det inte fanns något öra så skulle det heller inte finnas något ljud. Ljud uppstår bara genom vibrationerna i vår trumhinna. Vi kan bara uppfatta tre dimensioner. Vetenskapen påstår att det till och med finns elva dimensioner. Men det fjärde och alla andra kan vi inte uppfatta. Det jag vill få fram genom detta flummeri är att vi är FULLSTÄNDIGT hjälplösa/fattiga utan Hjälparen! Det finns liksom inget utrymme att vara övermodig. Till och med vår hjärna lurar oss i mycket. Vi är så hopplöst lättlurade. De flesta har någon gång blivit lurad av en illusionist och kan intyga detta. I tidens slutskede – vilket jag är övertygad om att vi befinner oss i – kommer lögnen att vara så stark att vi i oss själva omöjligt kan stå emot den. Mycket kommer att ske genom andevärlden, den onda andliga verkligheten. Det kommer att ske många falska under och annat magiskt, allt för att bedra så många som möjligt. Det sker redan idag men det kommer att eskalera. Det är verkligen inte läge för övermod. Om man inte är omvänd och överlåtten så är det hög tid att ta det steget och försonas med Gud.

Ef 6:12 "Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna".

Det är ju inte så att vår värld enbart består av sanning. Det är heller inte så att den enbart består av lögn. Det är heller inte så att lögnen inkräktar på sanningens territorium, att vår värld skulle vara sanning och ljus och plötsligt blev besmittad av lögnen. Det är istället sanningen, ljuset som inkräktar på lögnens territorium; vi lever i en brusten värld. Världen är som ett kolsvart rum där Jesus är som en ficklampa som lyser in i rummet och belyser det som finns där inne. Människorna är som spegelskärvor. När ficklamppljuset träffar dem så reflekterar skärvorna ljuset vidare ut i det svarta rummet. Men väldigt många spegelskärvor är felvända och har baksidan upp och kan inte reflektera ljuset. De är bortvända.

Att vår brustna värld består av både gott och ont, lögn och sanning kan alla, till och med Satan hålla med om. Sanningen leder till livet och lögnen leder till den plats, den evighet dit ingen vill komma, minst av allt Satan. Eftersom vi nu lever mitt i dessa ytterligheter så slits vi mellan dem båda.

Sanningen skyr lögnen men lögnen gör allt den kan för att bli ett med sanningen, en halvsanning. Den är som en kameleont. Ibland krävs det ett mycket tränat öga för att urskilja lögnen från sanningen. Lögnen är som en ulv i fårkläder. Den Helige Ande är våra ögon, vår Hjälpare. Det är ju inte meningen att lögnen ska uppfattas som lögn, då är det ingen lögn utan en sanning om att det är en lögn. Lögnen är extremt beroende av sanningen. Utan sanning ingen lögn.

Lögnen försöker alltid efterlikna sanningen så mycket den bara kan. Den försöker hela tiden krypa in under skinnet på det sanna, det rena och bli ett med det. Lögnen vill ju vara SOM sanningen men är lika fullt obotligt falsk. Lögnen är så falsk att den inte kan visa sitt sanna jag utan måste utge sig för att vara något annat. För om lögnen säger att den är en lögn talar den sanning och det kan den ju inte göra. Ett ja är ett nej och ett nej är ett ja, falskt är sant, sant är falskt. Jag tänker mig att lögnen är som en mycket skickligt förfalskad sedel, som en så kallad "superdollar" som är nästintill perfekt, men falsk, omöjligt för gemene man att genomskåda. Det krävs expertis för att avslöja den falska sedeln och expertisen är den Helige Ande. Det är i motljuset som vattenstämpeln framträder. Den måste genomlysas. Finns där ingen äkthetsstämpel så är den ju falsk. **Lögnen kan ligga så nära sanningen att den nästan blir sann.** Lögnen försöker se så sann ut som den bara kan och därför så ser den ut SOM sanning. Är man inte uppmärksam på de mycket små skillnaderna så tar man det lätt för sanning. Det falska skriker ju inte ut sin existens direkt. Lögnen skyr det avslöjande ljuset för då avslöjas saken av äkthetsstämpeln. När Jesus vandrade på jorden och mötte människor så gick det inte att ljuga för honom, det kan man inte nu heller, för han såg/ser rakt igenom varje människa eftersom han är Skaparen själv. Gud ser rakt igenom allting men det gör inte vi människor och därför är vi hjälplöst beroende av den Helige Ande. Vi lever i en förvrängd värld.

Det är så lätt att bli övermodig och tro att jag minsann inte kommer att bli bedragen. När man står på segrarens sida är det lätt att underskatta motståndaren. Det är så jag upplever dagens övermodiga kristenhet. Så länge som jag befinner mig i Kristus och behåller vaksamhetens låga tänd då är risken MINST att jag blir bedragen. Men Satan gör sitt till för att med list locka oss ur denna trygga hamn, få oss ur balans så att vi trillar av, av egen kraft. Han kan bara locka och lirka och trixa och hoppas på att vi skall hugga tag i betet som han lägger ut. Betet ska vara riktigt frestande och det ska riktigt vattnas i munnen annars så har det ingen mening. Idag sväljer många allt med hull och hår utan att kontrollera innehållsförteckningen och ursprungsmärkningen. Man är så andligt övermodig och säker på sin hemmahamn att man tappar vaksamheten och ödmjukheten och vissheten om att vi har med en **MYCKET** lömsk motståndare att göra. För han kan ju faktiskt se riktigt sann ut. Det finns oändligt med exempel på vad underskattning kan ställa till med. Tänk att självaste Satan har levt i Guds närhet. Han vet mycket väl vad sanning är. För att kunna bedra måste man också ha kunskap om sanningen. För att kunna ljuga måste man veta vad sant är.

Allt går hem med mördande reklam brukar man säga. Det ständiga uppreparandet gör att många till slut tar det för sant och så är det med lögnen. Jag har upplevt det så många gånger i olika sammanhang hur det som en gång var oacceptabelt, kritiserat plötsligt är acceptabelt, okej. New Age var helt oacceptabelt för ett tiotal år sedan, men är nu mer eller mindre accepterat på många håll. Den gradvisa förändringen har jag även sett hos mig själv. Med målmedvetenhet och stor portion tålamod och list kan man gradvis förändra det mesta, i stort sett allt. Det är så lätt att bli hemmablind, avtrubbad. Det är ett ständigt arbete med att rensa ut allt det orena, men fullständigt rena blir vi inte förrän Jesus kommer tillbaka. Vi måste, så gott vi kan och med Guds hjälp, ständigt städa i våra församlingar och i oss själva. Vända på varje sten och skrymsle och syna och granska det man hittar, låta sig själv bli genomlyst av Kristus. Lite surdeg syrar hela degen. Man ska inte underskatta det lilla. En liten tuva kan stjälpas hela lasset. Idag underskattar man det mesta av övermod. Vaksamheten är som bortblåst i många sammanhang. Det är klart att vi inte ska ägna oss åt rädsla, vi ska vara fria och glada men också sunt vaksamma, framför allt ledda av Anden. Det är så fruktansvärt mycket som står på spel!

Även om något ser riktigt sant ut så kan det mycket väl vara riktigt falskt. Vad vet jag/vi om vad sanning och lögn är? Det är en bra fråga. Men det jag vet är att i vårt övermod kan vi bli fullständigt bedragna. Vi lever i en brusten värld, där vi egentligen inte kan ta något för givet. Men med Andens vägledning kan vi orientera oss fram och här har jag själv fortfarande mycket att lära och erfara.

Så är det med det katolska att de utger sig för att vara något annat än de verkligen är. Det är inte så att katolikerna i sig själva medvetet bedrar för de är istället själva bedragna. Det är som med hemliga ordnar. De som befinner sig i toppen av Katolska kyrkan har hela den "katolska sanningen", medan de som är i botten vet väldigt lite. Väldigt länge var Bibeln, till exempel förbjuden att läsas av gemene man. En vanlig hederlig katolik kan inte läsa bibeln rätt upp och ned. De tror som de blir tillsagda att tro.

Del 3 av 8, Vaksamhet:

FÅ som finner den

I Matt 7:14 kan man läsa:

"Och den port är TRÅNG, och den väg är SMAL som leder till livet, och det är FÅ som finner den".

Jag har funderat en hel del över detta, till exempel att "**det är FÅ som finner den**". Det måste betyda att om jag vill gå, finna den smala vägen, måste jag vara bland de FÅ-tal som finner den. Väldigt många kommer troligtvis inte att hitta vägen, vilket jag tycker är en fasansfull tanke. Tänk så många älskvärda människor som går förlorade på grund av ovilja. Om majoriteten rör sig åt ett visst bestämt håll så bör jag nog som regel välja motsatt riktning, jag bör tänka en och flera gånger om den väg de flesta väljer är den rätta vägen. Gå inte dit alla andra går, vänd inte kappan efter vinden, är de levnadsregler man har att rätta sig efter om man vill vara bland de **FÅ**. Det är ett ständigt provande, trevande och avvaktande. Men, som det ser ut idag tycks allt för många kristna färdas åt ett och samma håll, mot samma slutmål. Bibeln talar klarspråk och säger att det kommer att bli en polarisering. Det blir en spillra som finner Livets väg, och många kommer att missa den och springa åt fel håll i tron på att de gått på Livets väg men kommer att plötsligt finna att de totalt har missat den, vandrat på helt fel väg, den andligt breda vägen. De har inte fäst blicken på Jesus, levt i Kristus, i den trygga famnen, i barnskapet, i hjälplösheten. De har i stället fäst blicken på sin omgivning, världen, trott för mycket på människor, pastorer, förkunnare, ledare och vänt kappan efter vinden. Allt för många har sin identitet i gruppen av människor, samfundet, pastorn, ledaren än att de identifiera sig med ENBART Jesus Kristus – enda vägen till Fadern.

Det är frustrerande och obegripligt att se trossyskon välja vägen till Rom. De tror att det är den sanna vägen, men den leder uppenbart bort och inte hem. Det är som att jag kan se en stolpe med en massa uppspikade skyltar som pekar åt alla håll. På den största skylten står det "Vägen till Rom, välkommen hem". Den är rikt utsmyckad med tillexempel guld och rökelse med mera. Det är många andra skyltar som också är rikt utsmyckade men inte som den mot Rom. Den är utformad som ett slags "pilgrimsaltare", en station med en mängd olika luckor man kan öppna en och en, och som döljer olika madonna- och helgonbilder. På denna skylt finns också en solskiva i guld och mitt på denna skiva finns en liten lucka. Där inne finner man en ställning med en inglasad oblat, en så kallad monstrans som "förkroppsligar" Jesus. Intill denna lucka hänger en liten röd lampa som meddelar Jesu verkliga närvaro. Inför denna hängande pilgrimsstation kan man falla på knä och tillbe madonna- och helgonbilderna och monstransen – den katolske Jesus. Men bland alla dessa skyltar som pekar åt alla möjliga andliga håll och kanter finns en liten, oansenlig skylt som det står JESUS på. Den nästan

drunknar bland alla andra skrymmande och pråliga skyltar. Det är mycket lätt att missa den. Det är **FÅ** som finner den. Som underrubrik står det **"Jag är vägen, sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utom genom mig"** (Joh 14:6). Vägen till Rom är rak och bred, lätt att gå på. Men vägen till JESUS är en mödosam väg, trång och snårig. Den är verkligen inte lätt att gå på. Man måste till och med ha en vägvisare, den Helige Ande, Hjälparen för det är så enkelt att komma bort ifrån den smala stigen. Det gör man väldigt lätt om man går på stigen av egen kraft. Vi är blinda utan honom. Det gäller verkligen att vara vaksam. Han är till mycket stor hjälp om vi skulle komma bort, gå vilse. Hemligheten är att hela tiden hålla blicken fäst på JESUS KRISTUS.

Pröva allt!

Vi ska ju pröva alla vägar, så även de goda. Spring inte dit näsan pekar! Det skulle kunna vara självklart men det är förvånande hur mycket som andligt konsumeras utan att man tittar på den där varudeklarationen och ursprungsmärkningen. Allt ska prövas förutsättningslöst genom den Helige Anden. Vi måste vara medvetna om vart vi är på väg och inte bara stoppa i oss allt bara för att någon säger att det inte finns någon fara, det är ingen risk, allt är frid och fröjd, det är inte så farligt. Det är allas ansvar att se till att inte stoppa sig något som är till skada. Det som är riktigt farligt ser som regel inte så särskilt farligt ut. Det ska ju se aptitligt ut. Det är ju så med lögnen att den ska verka harmlös och oskyldig till att börja med. Pröva allt, alla och sig själv, behålla det goda. Det är inte så klokt att bara följa med strömmen i godan ro. Att låta sig vaggas in i en falsk trygghet – att "Alla dessa människor kan inte ha fel" är en ganska vanlig tanke. Man gör ofta klokt i att stanna upp och känna efter och fråga sig var befinner jag mig? Var är jag på väg? Jag måste kanske korrigera vägvalet eller fortsätta på den utstakade vägen om den visar sig vara rätt. Sanningen tål alltid att ifrågasättas och skall ifrågasättas. Rasar det samman så visar det på att det inte var något att bygga på – det var ingen sanning. Vår himmelske Fader vill att vi ska ha kunskap. Den som ingen kunskap har i sanningen, Bibeln, är också lättast att lura och manipulera. De har ingen kompass, vägbeskrivning.

Bland det farligaste vi kan göra är att sätta för stor tilltro till förkunnare och ledare, människor överlag. En människa är en människa, stoft liksom allt annat stoft, oavsett om man är en pastor, förkunnare eller någon annan ledare, alla är vi dödliga. Den enda kompass vi har är, Ordet/Jesus Kristus, hjälparen den Helige Anden. Det är de som är små i sig själva och ingenting är som är störst. Det är litenheten som har betydelse, den som i sig själv är som ett barn. Människan har en förunderlig förmåga att placera människor på piedestaler och upphöja dem till skyarna. En sann och sund ledare uppmanar, uppmuntrar alla att pröva det den personen säger. En sann förkunnare/ledare vill bli genomlyst, vill bli prövad, testad för att den vet att han/hon bara är en människa full av svagheter och synder. Även de kan missta sig. Lögnen är så lik sanningen att det ofta kan vara svårt att mänskligt sett upptäcka den. Därför är vi som sagt så hjälplöst beroende av den Helige Ande som vägleder oss. Det är i vår hjälplöshet, när vi ingenting är, som vi är till nytta. Då är vi användbara. Det är när vi är tomma på vår egen kraft som det finns utrymme för honom att fylla oss med sin egen styrka.

Jes 2:12 "Ty HERREN Sebaots dag skall komma mot allt stolt och högmodigt, mot allt som är upphöjt, och det skall bli förödmjukat..."

Jes 2:22 "Förlita er inte på människor, som bara har en vindpust i sin näsa! Vad är de att räkna med?" (Gud har gett människan livsande och kan ta den tillbaka på ett ögonblick).

Vägvalet

Vad gör man om man upplever att det samfund man tillhör är på väg åt ett helt fel håll? Ska man sitta kvar eller kliva av "tåget"? Det är inte så enkelt det här med församlings- samfundstillhörigheten hur viktigt det än är att ha gemenskap med trossyskon. Gemenskap med Guds familj kan jag ju ha utanför ett samfund. Varje frälst själ tillhör Kristi kropp. Jag tror att vi kommer till det stadiet att TILLHÖRANDET är avgörande. I slutändan så ska vi inte tillhöra något samfund eller något annat alls

utan endast Jesus Kristus. Kristus vill ha sin brud för sig själv. Han vill inte dela oss med något annat, eller någon annan – en pastor till exempel. I vems fotspår är det man följer? Pastorns eller Jesus Kristus? Vi ska ju inte följa någon ställföreträdande Jesus. Även om pastorn kör i Jesus hjulspår så kan risken vara den att man kör i pastorns hjulspår, kör han i diket så följer man efter. Vi ska inte ha blicken fäst på pastorn utan blicken ska vara fäst på Jesus. Vi ska alla hjälpas åt att vandra på den smala stigen och där har pastorerna och ledarna en viktig roll att vägleda. Det har funnits och finns fantastiska förkunnare och ledare som är till stor hjälp och till välsignelse. Men även de kan missta sig. Men vi måste ständigt pröva dem och inte bara ta över, köpa deras trospaket rakt av. Jag själv måste hitta min egen relation till vår frälsare. Det är så lätt att punktera en tro som bara bygger på någon annans tro. En tro som bygger på livserfarenheter och motgångar står stadigare på klippan. Man måste brottas med sin tro. Det är inte bara ett vackert ideal.

Genom sin samfundstillhörighet sitter man också på det "tåg" som färdas mot en slutstation som kan vara fel men givetvis också rätt. Men det är bekymmersamt när det uppstår en situation där man upplever församlingslivet, syskongemenskapen som trivsamt, varm, bra och gemytlig på alla sätt men där tåget/samfundet samtidigt drar mot ett tvivelaktigt slutmål. Denna situation förmildras inte av att församlingslivet på alla sätt är bra, men där man i samma stund färdas åt fel håll. I detta fall färdas man helt enkelt i godan ro i den gemytliga atmosfären tills det kanske har gått för långt och det är försent att hoppa av. Det är lätt att slumra till och sjunka in i den sköna, behagliga, kaffedoftande församlingslivet med "det är bra som det är" syndromet. Vad som är rätt eller fel väg är upp till var och en att pröva och det ska prövas! Det är smärtsamt att behöva ta farväl av nära och kära församlingsmedlemmar. Men det är bättre det än att trivsamt följa dem på fel väg och missa målet, i stället återgå till den smala vägen som FÅ finner och brottas med vandringen, det finns så många andra medvandrare.

Jag anser, som sagt, att man inom Pingströrelsen tagit ut en helt fel kompassriktning. Gör om, gör rätt anser jag. Jag ser en klar och tydlig fingervisning åt vilket håll vindarna blåser inom pingströrelsen, åt vilket håll man vänt skutan och det är otvivelaktigt åt Rom. Pingströrelsen är ännu inte där, det är fortfarande ett vi och ett de, men mer och mer ett vi. Ekumeniken och samförståndet växer sig allt starkare. Många pingstvännen och en hel del ledare ser inte, vill inte, vågar inte se, åt vilket håll man är på väg. Att vända en skuta tar ju en hel del tid. Att sedan stoppa den i sin framfart kräver lång framförhållning och mod. Även om man i detta nu säger att man ska stanna och slå till backen så färdas man mot det mål man tidigare hade bestämt och stannar förhoppningsvis i tid – eller för sent. Det beror på att det är sådana enorma mängder med rörelseenergi som gör att man inte kan vända på en femöring. Jag menar inte att Pingströrelsen skulle liknas vid en kollo utan det jag vill säga är att många gånger kan en ny färdriktning/vändning ta sådan tid att den nästan inte märks, det kan också vara en medveten strategi att mycket långsamt, gradvis ändra på färdriktningen tills alla är så vana vid förändringen att ingen reflekterar över den. Just nu råder en tillvänjningstid, att det katolska finns och inte är så farligt. Man får vänja sig med lite i taget, små munsbitar, aptitretare. Det framställs som så heligt, skönt, ofarligt, vackert, mysigt, härligt, traditionstyngt, andligt... "Det doftar så gudomligt gott av rökelsen". Det är så det brukar gå till vid en tillvänjning. Jaget, belöningsystemet måste få sitt. Det vill säga köttet. Andligheten i sig är blind. Det kan gå riktigt illa om vi låter andligheten i sig få styra. Den blir aldrig mätt på känslor och upplevelser. Som kristna är vi andliga men den får inte ta ifrån oss kompassen. Vi ska vara visa och förståndiga som det bland annat står i Upp 13:18.

Kristenheten idag tenderar att mer och mer vara en må-bra-rörelse. Man vill inte gärna tala om lidande, offer, att bära sitt kors, att glömma bort sitt jag, hjälplösheten, barnskapet, eviga döden och eviga livet och så vidare. Det ska istället klia så där behagligt skönt i öronen.

Del 4 av 8, Ekumeniken:

Guds folk är ETT Guds folk!

Ända sedan reformationens dagar har Katolska kyrkan tålmodigt arbetat för att återföra sina så kallade förlorade bröder (kättare) in i Katolska kyrkan, Moderkyrkan enligt dem själva. Detta tålmodiga, strävsamma arbete, ser vi nu i den rådande ekumeniken. Katolska kyrkan har aldrig haft bråttom. Den Romersk-katolska kyrkan har alltid varit duktig på att arbeta i det fördolda, bakom kulisserna. Man har evigheten som sitt tidsperspektiv redan här och nu. Det tar den tid det tar. Ekumeniken är som ett utkastat nät där samfunden självmant fastnar. Det låter sig fastna i det. Sedan halar Katolska kyrkan sakta in sin fångst – alla de förlorade bröderna, nästan alla. Utom de som tillhör de FÅ.

Vill man förändra ett rådande tillstånd, ett tanke sätt då gör man det steg för steg och låter dessa människor vänja sig vid varje förändring så att de inte direkt märker att dessa förändringar sker. Man kan mycket väl vara medveten om att det sker förändringar, men tänker kanske inte på hur mycket som förändrats över tid. Man kan tycka att några små förändringar här och var är väl inget att anmärka på, inte så farligt och att det är ganska spännande och tillfälligt uppfriskande med andliga nyheter. Men många bäckar små blir ju till slut en hel flod som sedan mynnar ut till en hel ocean. Allt kan förändras, även det tillsynes mest evigt bestående som Berlinmuren och Sovjetunionen på sin tid. Ju fler ledare man får med sig ju lättare är det att få med sig alla andra. Den som velat se och förstå har kunnat följa utvecklingen under en längre tid och märkt att det under den senaste tiden bara har eskalerat. Ulf Ekman (Livets ord) och Pelle Hörnmark (Pingströrelsen) ångar på hand i hand, de inspirerar och uppmuntrar varandra, och tar täten tillsammans med Sveriges Kristna Råd i tågandet mot Rom. För mig är det inte frågan OM, utan NÄR de tänker konvertera till den Romersk-katolska kyrkan. Så entusiastiska är de. Det är bara en tidsfråga. Jag vet att de förnekar det, men...

För mig är ekumeniken, samförståndet som råder idag inom kristenheten och Pingst en varningsklocka, just detta att väldigt många strävar åt ett och samma håll. Det får mig att vakna till. Bibelns tal om att det är FÅ som finner den smala vägen och att det ska bli ett stort avfall, att söka tryggheten i allt annat än Jesus Kristus, i den yttersta tiden gör att jag spontant tänker på att den rådande ekumeniken inte är något som jag direkt bör ansluta mig till. Om majoriteten rör sig åt samma håll tillhör de ju inte de FÅTAL så länge som de vandrar medströms. Risken är stor att man plötsligt tillhör en majoritet. Det kanske inte är så enkelt att resonera på det viset. Om alla gick åt rätt håll skulle jag inte gå motströms utan "flyta" med hem till vår himmelske Fader. Men någon kanske säger att alla dessa människor som idag färdas åt samma håll att det lika gärna kan vara den rätta, sanna vägen. Men det är alldeles för mycket som tala emot det. Jag har lärt mig att känner man den minsta tvekan ska man avstå. Det är bättre att råka avstå något bra än att falla för något dåligt. Det är ett ständigt provande. Vi har bara en chans, ett liv. Vi har inte en enda livlina att använda oss av, förutom Jesus Kristus.

Idag är det väldigt mycket tal om ekumenik och nästan alla är så entusiastiska. Jag förstår att det är lätt att bli det. För, att finnas till i en gemenskap och upptäckten av blodsbanden, av att vi är så många fler trossyskon i Kristus är omvälvande och härligt. Man blir glad rakt in i själen att träffa nya syskon. Men jag börjar mer och mer ifrågasätta begreppet EKUMENIK. Bara det att begreppet existerar betyder att något är galet. Förr var det ett vi och ett dem och "skottsäkra" väggar mellan samfunden vilket är en sorglig tanke, att det kunde vara så mellan trossyskon – en splittrad familj med konflikter.

Jag har alltid tyckt att talet om ekumenik har känts så konstigt men inte riktigt förstått vad det skulle vara som var så konstigt. Det är ju underbart att komma samman. Det är väl fint att man förenas, försonas och hittar varandra och visar att man hör ihop. Men nu tror jag att jag förstår mer varför.

Inom en familj kan man inte ha en ekumenik. Det finns ingen ekumenik mellan föräldrar och barn för de hör ju ihop, de har ju ett blodsband som inte går att klippa av. Det är så rörande och starkt att få se hur ett adopterat barn i vuxen ålder söker upp sina biologiska föräldrar/förälder och hur de förenas och direkt känner hur starka blodsbanden är, att de är ett vi, en familj och hur de alltid har längtat efter varandra. Det kan ha tagit oerhört många år innan de återser varandra, men i det ögonblick de träffas så finns bandet där. Den har aldrig klippts av. Ett barn är konkret en del av sina biologiska föräldrar även om de blir bortadopterade. Bara paketet av gener som barnet får bevisar det. De starka banden finns där oavsett om de har en mycket bra, nära, lyckligt och kärleksfullt förhållande till sina adoptivföräldrar. Varje frälst själ har ett blodsband till vår himmelske Fader och alla frälsta tillhör en och samma kropp med Kristus som huvudet. Det kan inte finnas en ekumenik i Kristi kropp för alla är vi redan ett. Kristi kropp har aldrig varit splittrad. För honom existerar ingen ekumenik. Att det existerar en ekumenik måste betyda att lögnen har skjutit in en massa kilar och bräckjärn in i Kristi kropp och söndrat. Det är ju inte så att kroppsdelarna har varit utspridda och plötsligt upptäcker att de behöver alla andra kroppsdelar för att fungera. Handen behöver huvudet och benen och så vidare. Kanske just samfundstänkandet är en sådan mental kil, ett bräckjärn? Vi, frälsta TILLHÖR väl Kristi kropp allihop, är ETT i Kristus? Talet om ekumenik låter väldigt galet för vi är egentlig mening inte splittrade. Nu upptäcker fler och fler att ekumeniken bara är ett hjärnspöke som inte har något med Kristi kropp att göra. Jesus måste klia sig i huvudet inför den ekumenik som pågår. För honom har alla frälsta själar alltid varit hans och tillhört honom. Antingen så tillhör man, eller så tillhör man honom inte. Ett barn, syskon kan inte säga till ett annat syskon att du inte tillhör vår familj, du är inte en av oss. Det förekommer ju en slags kaosteori där man säger att genom att söndra kan man bygga upp någonting annat, någonting nytt och det är det vi nog ser genom den arabiska våren till exempel. Så tycker jag också att det är med ekumeniken. Man bygger någonting annat, något nytt utifrån den splittring och konflikt som har rått inom kristenheten. Det talas mycket om The New Age med mera. The New Age har länge infiltrerat och underminerat kristenheten.

Istället för att fokusera på ekumeniken, samfundstillhörigheten så ska vi fokusera på syskonskapet och att vi redan varit och "för alltid" (man kan också falla ur) är ett i Kristi kropp. När allas blickar är fästa på Herren, vägen sanningen och livet, enda VÄGEN till Fadern, då är vi en rätt enhet. Det är som med Petrus, när han ska möta Jesus som går på vattnet. Så länge han fäster blicken på Jesus så kan han hålla sig flytande. Men så fort han tittar sig omkring på sig själv, det oroliga svarta vattnet (världen), allt runt omkring så börjar han sjunka och blir tvungen att ropa till Jesus om hjälp och då först drar Jesus upp honom. Det är så det är med dagens kristenhet. Man har tappat fokuset, blicken på Jesus Kristus. Man tittar istället på sin omgivning, på sig själv och på sitt ego. Det är verkligen hög tid för kristenheten och Pingströrelsen att vända om till hjälplösheten, litenheten och barnskapet. Det finns ingenting annat än Jesus Kristus, allt annat är oväsentligt, allt annat utöver honom är bara lögn, ett sätt att finta bort oss ifrån vår Herre Jesus Kristus vår frälsare. Men det är också en stor nåd att vi får börja om och om igen.

Men vad är det för ekumenisk rörelse vi har idag? Åt vilket håll strävar denna emot? Vad är det för samförstånd man talar om? Om man sammanfattar det hela så talas det om ett språk, en röst, ett vi, en vision och så vidare. Samförstånd betyder: att så här tror vi, tycker vi, tänker vi och vill vi, consensus, hitta det som förenar. Jag tycker mig höra ett eko ifrån Babel – ett folk, ett språk. Hela den här enheten tycker jag liknar ett slags bygge av ett nytt andligt Babelstorn. Enhet mellan kristna i Kristus är rätt men plötsligt så börjar man att rusa mot varandra och vilja bli ett med varandra istället för att individuellt rusa mot Jesus och bli ett i Kristus, bli ett i Kristi kropp. Tillsammans utanför Kristus uträttar vi ingenting. Men i Kristi kropp uträttar var och en tillsammans någonting, smått som stort. Men man tänker istället att tillsammans blir vi starka. Tillsammans kan vi göra något stort. Det är fel när ekumeniken bygger på att ju fler vi är desto starkare blir vi, tryggare blir det, man skapar en egen kropp. När samförståndet leder till horisontella strukturer, människa till människa är det fel. Alla frälsta är levande stenar i ett husbygge i Kristus. Det rätta är människa till Kristus. Eller Kristus genom människa till människa. Allt som sker utanför Kristus är dött. Istället för att vara levande stenar är

man döda stenar som läggs på varandra och bildar ett babyloniskt, hedniskt bygge. När varje del, frälst själ av Kristi kropp är uppkopplad med Kristus då skapar vi en enhet med Kristus som är huvudet över alla. Allt tal om ekumenik rimmar så falskt i mina öron. Det har ingenting med Kristus att göra. Men det är verkligen underbart att samlas trossyskon emellan oavsett samfund, i Kristus. Det är riktigt stärkande och trosfrämjande att be och lovsjunga Herren tillsammans och bära varandras bördor. I Kristus finns inga samfund. Alla är vi ett.

Charta Oecumenica

Nästän alla samfund har skrivit på ett gemensamt samförstånds-, arbetsdokument – Charta Oecumenica: Riktlinjer för det växande samarbetet mellan kyrkorna i Europa. Det hela är ett arbetsdokument, en slags gemensam vision, en process mot ett gemensamt mål – Rom, som jag anser det. I dokumentet kan man läsa: "Vi tror på EN ENDA, helig, katolsk (allmänlig) och apostolisk kyrka". Man kan dribbla mycket med ord och speciellt med ordet katolsk. Alla lägger inte så stor vikt på ordet katolsk. Men uppenbarligen så ska detta samarbete leda till EN KYRKA. Det är ju sant att alla frälsta är en kyrka, en Kristi kropp, en församling men den som känner Katolska kyrkan vet att de vill att alla kyrkor ska läggas under den Romersk-katolska kyrkan. För katolikerna så finns det bara EN ENDA sann moderkyrka, alla andra är avfallingar, kättare. De är inte intresserade av att ändra på sig själva utan alla andra ska bli och tänka som de:

- "Kristi Kyrka... existerar fullt bara i den Katolska Kyrkan... denna kyrka är sanningens stöttepelare och försvarare"
(Från det offentliga dokumentet från Vatikanen – Dominus Jesus, utgivet 2000).
Kommentar: Det skulle riktigt förvåna mig om ekumeniken skulle få dem att avsäga sig detta.
- Påven, Roms biskop och Petrus efterträdare, är "det oavbrutna och synliga ursprunget och grunden till endräkten både mellan biskoparna och mellan alla de trogna". "För den romerske påven har, på grund av sitt ämbete som Kristi ställföreträdare och som herde för den samlade kyrkan, fullständig, suverän och allmänlig makt över hela kyrkan, en makt som han alltid kan utöva."
Kommentar: Jesus Kristus är min frälsare, Konungarnas konung, Herrarnas herre, min klippa och min borg, min Gud som jag förtröstar på.
- "På frågan vem som äger upphovsrätten finns det bara ett svar – Nya Testamentet ägs av den Katolska kyrkan. Men för dem som inte accepterar detta återstår bara att uppfinna en ny religion bredvid judendom och kristendom. Det har lett till att *arianismen* har blivit ett levande inslag i Islam och till att *gnosticismen* ständigt kallar på vår uppmärksamhet genom liberala teologer och till att *fundamentalismen* fokuserar på enskilda bibelverser utan att se till Bibelns helhetsbudskap. Men detta är inte äkta kristendom".
Från en katolsk blogg Novitas Catholicus, skriven av en katolsk teolog (Vem äger Upphovsrätten till Bibeln?).
Kommentar: Hur kan någon ha upphovsrätt till Guds Ord? Det finns bara en ägare till ordet och det är Gud själv. Jag kallar mig själv för fundamentalist. Jag försöker hela tiden hitta tillbaka till grunden, det ursprungliga och sanna. SUMMAN AV GUDS ORD ÄR SANNING!

Om man ska få med sig alla och få dem att acceptera det katolska så måste man få dem delaktig i processen. Med tiden har alla sagt ja och vill, eller är tvungna att gå med. För alla kommer att vara tvungna att tillhöra katolska kyrkan inom en snar framtid är jag övertygad om. Vill man stå utanför så kommer det att innebära svårigheter.

Kardinal Ratzinger, som nu är påve, sa i den katolska dagstidningen The Daily Telegraph, den 4:e september, 2000, att: "Vi är Moderkyrkan." De menar att de andra kyrkosamfundet och

kyrkogrupperingarna är avfallna och bör återgå till moderkyrkan. Det är detta man söker att åstadkomma genom de ekumeniska samtalen/dialogen.

All denna ekumenik som råder med katolikerna är bara skenbar från katolikernas sida. Slutmålet är ju att ALLA kristna samfund och ALLA andra religioner ska inlemmas, anpassas in i den Romersk-katolska kyrkan och bli ett i den babyloniska, hedniska rörelsen. Ekumeniken går helt enkelt ut på att ALLA ska till slut tänka och tycka som de. Det är slutmålet. Alla andra samfund ska utplånas. Det så kallade samförståndet är lika med att till slut enbart tänka katolskt, det rätta enligt dem själva. En katolsk consensus. Jag liknar ekumeniken vid en tratt. Alla samfund och alla andra skall genom det trånga röret och transformeras till något annat och hamnar tillslut i en flaska. Där finns det en viss rörelsemån och man kan se ut men man är fången i ett system, i en mänsklig hierarki, bunden till att tänka och tycka som överheten inom systemet. Men vi skall **ENDAST** tillhöra Jesus Kristus och vara fria, inte bundna.

- "Vad det gäller ekumenik så anser Pelle Hörnmark att vi inte har något val, att gemenskap inom Guds familj är anbefallt i Bibeln. – Guds folk hör ihop, oberoende av samfunds- eller kyrkotillhörighet" (Inblick).
Kommentar: Så sant, men samtidigt så fel. Guds folk står på klippan Jesus Kristus Guds enfödde son vår Herre, ENDA vägen till Fadern! Det är min, Guds familj! Men den Romersk-katolska kyrkan står INTE på den grunden. Deras grund är Petrus och de babyloniska mysteriereligionernas mysteriereligion – hedendomen, inte Jesus Kristus (med all sannolikhet så pekade Jesus på sig själv när han sa att "På denna klippa skall ..."),.

Guds folk hör ihop! De med samma Ande och samma sinne, som är ett i Jesus Kristus och lever i barnskapet, hjälplösheten och helt och fullt förtröstar på honom, inte på någon Påve, som är i stället för Kristus, Antikrist!

Det gör ont i mig att se detta intresse för katolska kyrka växa fram bland de kristna – bröder och systrar. Jag är övertygad om att det är en väg som utger sig för att vara något annat än det verkligen är. Man talar så varmt om samförstånd och sökandet efter gemensamma nämnare, det som förenar. Allt det som skiljer åt sopar man under mattan. Man bortser ifrån det, tonar ner det. Man vill inte störa den ekumeniska andan, anden. All denna ekumenik är en del i en långsam tillvänjning av det katolska. Att det finns, att det inte är så farligt.

Göran Skytte

Jag var och lyssnade på Göran Skytte i en pingstförsamling för ett tag sedan. De flesta var lyriska. Det är rörande att få ta del av hans livshistoria och vägen till frälsning, det är verkligen underbart. Jag hade ingenting att anmärka på i det han sa eller citerade. Jag fick dessutom en del matnyttigt med mig hem, Tack för det! Det är så det många gånger brukar vara. Men jag vet ju hur influerad och påverkad han är av Wilfrid Stinissen och det katolska. Stinissen och Skytte är goda vänner vilket framgick tydligt och det är ju gott att få vara vänner!

Jag har läst ett par böcker av Stinissen, till exempel Natten är mitt ljus, och han kan verkligen fånga en läsare och få det obegripliga begripligt. Jag tyckte då att det han skrev var mycket bra. Det är nu ett tag sedan jag läste dem. Men idag vet jag mera vad det är han står för och på vilken grund han står på. Många, alltför många vet inte på vilken grund den Romersk-katolska kyrkan har byggts på - de babyloniska mysteriereligionernas grund - hedendomen. Efteråt så satt jag bredvid en kvinna och drack kaffe, en församlingsmedlem, som hade läst boken med samtalet mellan Stinissen och Skytte – Ansikte mot ansikte – och hon tyckte att boken var mycket bra. Det som är så förrädiskt med det Stinissen skriver är att mycket av det han skriver kan jag inte anmärka på men så finns det en hel del mysticism och ockultism i hans böcker som är så förföriska. Ockultism och mysticism ligger ofta så

nära sanningen att det nästan blir sant. Många gånger får man hålla i hatten och dra i bromsen och tänka till när Wilfrid Stinissen formulerar sina skönt öronkliande, briljanta formuleringar och tankar. De kan vara riktigt svindlande ibland. Om det ändå helt och fullt vore sanning han talade om.

Peter Halldorf

Peter Halldorf är också en frontfigur i denna tillvänjning och rörelseriktning mot Rom. Det är många som sliter och drar i pingströrelsen, kristenheten förövrigt, och får den successivt åt det håll de vill. Han har ett ärligt uppsåt med sin tillgivenhet till det ortodoxa/katolska liksom Göran Skytte. Att han är pingstpastor hjälper till att ytterligare öka trovärdigheten gentemot det Romersk-katolska, i alla fall inom pingströrelsen. "Om han som är pastor och tror på detta kan det inte vara så fel och så farligt?". Peter bidrar oerhört mycket till tillvänjningen av det katolska/ortodoxa.

Människor av idag sätter väldigt stor tilltro till människor och särskilt till de som är mediala och kan formulera sig. Halldorf bidrar mycket till att erövra, utvidga de andliga territorierna som är en bidragande orsak till detta smygande, lite försiktigt trevande närmandet till Rom. I sökandet, experimenterandet med mystiken så hamnar man lätt utanför den trygga borgen där vi redan har allt vi behöver, det som redan Är: Fadern, Sonen och den Helige Ande och Guds Ord, dopet och Herrens måltid (inte eukaristin) och gemenskapen med trossyskon.

Att läsa kalendariet från Nya slottet Bjärka-Säby är som att läsa ett katolskt kalendarium. Där firas regelbundet eukaristin, vesper och utövandet av kristen djupmeditation med mera. Det är ju nästan som ett kloster och besöks också av munkar och nunnor som kommer på besök på grund av att där kan de också fira eukaristin men också för att dela med sig av sina livserfarenheter inom mystiken. Alla får komma och bryta sin vardag och leva lite klosterliv. Jag själv tycker att det är underbart att få komma ifrån världen och befinna mig i en lugn, stillsam och vacker miljö. Att bara få vara är härligt. Det är inget fel i det. Jag måste tillägga att Peter Halldorf har gjort mycket gott! Men hamnat så fel. Guds rika välsignelse över honom.

All tid i världen

Katolska kyrkan har inte på något sätt bråttom. De har aldrig bråttom. De har i alla tid i världen och har i alla tider haft detta på sin agenda att återföra de förlorade bröderna/kättarna tillbaka till den Romersk-katolska kyrkan. De har evigheten som sitt tidsperspektiv, så även alla andra kristna förstås, men på sitt eget vis. Katolska kyrkan är sig lik idag som igår och kommer att så förbli. Så som katolska kyrkan var på medeltiden är den fortfarande men har förstås hängt med i tiden en hel del. Givetvis kan Katolska kyrkan anpassa sig något till den tid de lever i. Man kan inte vara alltför fyrkantig. Det gäller att vara dynamisk. Det är inte fel att behålla det gamla. Det är heller inte fel att förändra sig bara det inte är på bekostnad på sanningen. Jag menar att Katolska kyrkan är fortfarande var den var från början. De har fortfarande med sig hela sin babyloniska ryggsäck. De har inte ömsat skinn och iklätt sig Kristus. De har snarare iklätt sig den katolska Maria och alla andra helgon.

Del 5 av 8, Mystik/ockultism:

Undermineringen

Dagens situation blir allt värre och eskalerar. Det är så mycket som infiltrerar och underminerar församlingarna i dag. Till en del kan församlingarna vara sunda men på många andra sätt så beblandas det sunda, friska alltmer utav det osunda och orena. Det klara rena källvattnet måste

vårdas mycket ömt, den är ingen självklarhet, men blandas idag upp med diverse orenheter så att det grumlas till. Det är ett hårt arbete att hålla det friskt och klart. Till exempel så översvämmas vi av det österländska tänkandet det som vi absolut ska hålla oss ifrån. Idag översvämmas vi av till exempel yoga och kristen djupmeditation och mycket annat.

Jes 2:6 "Du har förskjutit ditt folk, Jakobs hus, därför att de är fulla av Österlandets tänkande..."

Matt 24:26 "Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte"

- Öknen = tomheten, tystnaden etc. det man vill uppnå genom andningsövningar och mantran, allt det som eftersträvas inom meditationen.
- De inre rummen = till exempel monstransen, där Jesus i form av en oblat/voffla förvaras och är lika med Jesus och tillbes. Det finns till och med möjligheten att tillbe och vörda en monstrans i realtid på nätet: www.savior.org.

Mystiken

Jag undrar vad det är man är ute efter. Vad är syftet med mystiken? Vem vill ha den? Köttet eller anden eller både och? Allt vi lägger till utöver Jesus Kristus tenderar att förminska Guds Son. När vi sätter honom i en situation där han blir en del av något annat så blir alltid – det något annat – så mycket större än Jesus. Han är odelbar. Vi kan inte kombinera, beblanda Honom med något annat tillsynes bra eller gott i våra mänskliga ögon sett.

Behöver relationen mellan Gud och människan sakramentalism (nådemedlen)/mysticism, rökelse, ritualer och så vidare? Måste det till allt detta för att skapa en relation till Gud? Vad är det då för en Gud vi tror på, som inte skulle kunna klara av att vara utan all denna mysticism/sakramentalism. Är det inte en tillkrånglad, omständlig och avig relation? Är det inte så att om vi ska vara ärliga så är det enbart köttet som älskar mystiken? Det är bara det som blir tillfredsställt, inte anden. Hur skulle min relation till min jordiske far, som givetvis inte är någon gud, vara om jag utövade allt detta i vår relation till varandra? Nu har jag en mycket god relation med min far. Jag förstår mycket väl att somliga inte har eller haft så lätt med sin fadersrelation. Men jag vill våga påstå att vi över huvud taget inte behöver några ritualer i vår relation till vår himmelske Fader. Den relationen är "endast" enkel, ren, ärlig, sann, djup, kärleksfull... men också med en kärleksfull, varsam tukt och förmaning. Är det inte så att om man tar bort Fadern, Sonen och den Helige Anden ur detta sammanhang så lever mysticismen/ockultismen vidare ändå på egen hand? Eller?!

Mystiken har inga ramar, utan den kan tänjas, anpassas hur mycket som helst. Det finns inga gränser. Man leker med elden då man vistas i mystikens värld. Det är en gråzon av både lögn och sanning. Vistas man i denna gråzon balanserar man också på den gräns som visserligen gränsar till sanningen, det verkliga ljuset men också till det verkliga mörkret, det falska ljuset. Det mest förnuftigaste vore att söka sig så långt bort från denna gråzon som möjligt och inte utmana ödet. Istället söka sig in i borgen, Kristus, där allt redan är.

Jag tänker mig så här att ju närmare vi kommer, ju personligare vår relation är, till vår himmelske Far desto mindre ritualer och sakramentalism behöver vi. Den blir till sist onödig, överflödigt och står i vägen. Det är så med en människa man lär känna på djupet, den blir mer okomplicerad, ganska okomplicerad. Man behöver inte alltid säga så mycket och man får vara den man är, man duger. Vår himmelske Far vill ha en direkt och en alldeles personlig relation till var och en av oss. Ju större avståndet blir desto mer av ritualer, formaliteter och annat skapas och kommer i mellan. Desto mer kan man fylla upp allt detta med. För människan är Fadern, Sonen och den helige Anden mystiskt och

ofattbart. Vi kan omöjligt beskriva och fatta vem Gud är. I den stund vi har kartlagt Gud är han inte längre Gud! Det skapade kan inte beskriva skaparen själv. Det är nästan som om en myra skulle beskriva en människa. Det är bara att acceptera att vi inte har förmågan. Det är ganska skönt att bara finna sig i det. Han är den Han Är. Det är så ofattbart att vi får ha en personlig relation till något så oändligt mycket större än vi. Vi är ändå bara stoft liksom all annat stoft och Han är Gud, alltings skapare, alltings existens, ursprung. Halleluja, amen!

Ockultismen är bland annat att man frågar döda människor om råd genom den så kallade helgondyrkan.

Eukaristin

Vad som just håller på att ske är att intresset för eukaristin – vilket är lika med den katolska nattvarden – ökar mer och mer bland kristna. Inom eukaristin offras Jesus om och om igen. Dag ut och dag in, år efter år. I varje kyrka och under varje högmässa. Det blir hundratusentals offer varje dag. Den Romersk-katolska kyrkans präster har, enligt dem själv, "makten" att dra, beordra ned Jesus (Gud själv) och lägga honom på offeraltaret vid varje högmässa. Det är eukaristin – att brödet och vinet verkligen blir förvandlat till Jesu kropp och blod. Man brukar pingla i en liten klocka i det ögonblick konsekrationen (förvandlingen) sker.

Inom den katolska kyrkan har inte Jesus offrat sig en gång för alla. Gång på gång ska detta offerande ske. Det offer Jesus gjorde på Golgata, med all denna oerhörda pina, smärta och total förnedring, är inte tillräckligt för katolikerna. Jesus har inte gjort eller plågats tillräckligt. De är inte nöjda. Den Romersk-katolska kyrkan har själv, på egen hand, tagit makten från Jesus och gett den till sina egna köttsliga, dödliga, ofullkomliga, syndiga präster som bara är människor liksom vi alla, stoft liksom all annat stoft i universum, lika med ingenting, lika med luft. Jesus får ju ständigt hänga kvar på korset. Det har fastnat i en evig påsk utan uppståndelse. För är han uppstånden så har han offrats, plågats, förnedrats, bespottats EN GÅNG FÖR ALLA. Herrns måltid är ju en PÅMINNELSE om just detta ENDA tillfälle, en åminnelsestund:

- Luk 22:19 "Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: Detta är min kropp, som utgjøtes för er. Gör detta till minne av mig"
- Apg 17:24-27 "Gud är den som har skapat världen och allt som är i den. Han som är Herre över himmel och jord bor inte i tempel som är gjorda av människohand. Inte heller låter han betjäna sig av människohänder som om han behövde något, han som åt alla ger liv och anda och allt. Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo, för att de skall söka Gud, om de möjligen skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom, fastän han inte är långt borta från någon enda av oss".

Del 6 av 8, Historisk bakgrund:

En mycket kort historisk beskrivning om varför Katolska kyrkan är en babylonisk, hednisk kyrka. (Fakta hämtad från Sten Nilssons bok: Guds sjufaldiga förbund).

Den evangeliska församlingens bekännelse är ju att JESUS KRISTUS ÄR HERREN! Men istället tillber Katolska kyrkan "Himmelens drottning" och hennes son men med det skyddande namnet (alias) Maria, Guds Moder. Kvinnan med barnet tillbads långt före Kristus. Den ursprungliga modern var

nämligen Nimrods drottning Semeramis. Hon var mönsterbilden för den tygellösa lutan. Hon var nämligen folkets förebild i ohämmad lusta och lösaktighet. Hon tillbeds också som "Rea, gudarnas moder" och identifieras med Venus, orenhetens moder. Prostitution var obligatorisk i denna religion och Semeramis gjorde Babylon till avguderiets och lustans huvudstad. På Nimrods tid spreds denna kult och fick stor makt över människorna, innan språkförbistringen skingrade folken över jorden.

Man tror att de babyloniska religionssystemen har kommit från fallna änglar och demoner. Syftet var att genom detta religiösa system få total makt och kontroll över världens alla folk. Nimrod var nämligen Satans FÖRSTA försök att resa upp en universell regent som skulle få absolut kontroll över ALLA människor, men misslyckades genom bland annat språkförbistringen och en viss Abram. Gud hade nämligen sett till att en gren av Sems familj tagit sin boning i samma land. Abram blev Urfadern till det folk som skulle få Guds löfte om kvinnans säd bekräftad. Men även efter det att folken hade skingrats över jorden fortsatte Babylon, avguderiets och lustans huvudstad, att vara "Satans boning" tills den till slut föll då den blev intagen av den store Xerxes I, år 487 f Kr.

Detta babyloniska prästerskap tvingades att lämna Babylon och flyttade istället till Pergamos som blev deras högkvarter en tid framöver. När Attalus, som var babylonisk Påve och kung i Pergamos, dog år 133 f Kr testamenterade han det babyloniska huvudmannaskapet till Rom. När etruskerna sedan kom till Italien från Lydia, en plats nära Pergamos, tog de med sig den babyloniska mysteriereligionen och dess riter. De tillsatte en ny påve över sitt prästerskap med makt över deras liv och död. Med tiden godtog också Rom denne påve som sin civile regent. Julius Caesar gjordes till suverän överstepräst för den etruskiska babyloniska orden och ärvde därmed de rättigheter och titlar, som Attalus hade testamenterat till Rom. På detta sätt blev den romerske kejsaren huvudet för det babyloniska prästerskapet, och Rom blev Babylons efterträdare, med Pergamos som säte för kulten.

År 218 e Kr valde den romerska armén en ny kejsare, som redan var överstepräst för den egyptiska grenen av babylonismen. Ganska snart utnämnde romarna honom till påve. Detta ämbete behöll de romerska kejsarna fram till år 376 e Kr då kejsar Gratianus vägrade inneha detta ämbete, eftersom han insåg att babylonismen till sin natur var hednisk. Gratianus var nämligen en ivrig kristen. Men efter en tid av förvirring valdes en ersättare in i ämbetet. Det skulle bli Damaskus, biskopen för den kristna kyrkan i Rom, som övertog ämbetet. På så sätt blev det babyloniska religionssystemet en del av den kristna kyrkan år 378. Det var rätt naturligt val eftersom Damaskus redan var överstepräst i den babyloniska orden.

All undervisning från det hedniska Babylon och Rom blev gradvis upptagen i den kristna religionsorganisationen. Strax efter det att Damaskus blivit påve, började Babylons riter komma i förgrunden. Den romerska kyrkans gudskyrd blev babylonisk, och under hans tid restaurerades och förskönades de hedniska templen, och ritualer upprättades.

Egen kommentar: Här ser man tydligt hur lögnen söker sig till sanningen och infiltrerar sig med den. Jag tar för övrigt starkt avstånd från den trosundervisning med JDS etc som Sten Nilsson introducerade i Sverige, inte minst genom sin svärson Ulf Ekman.

Del 7 av 8, Exempel på hedendom/babylonism:

1.

2-3.

4.

5.

Det finns näst intill oändligt med exempel på hur hednisk och ockult den Romersk-katolska kyrkan verkligen är. Man behöver inte gräva särskilt djupt. Det finns där om man vill se och förstå. Här är bara fyra exempel. För mig är det tillräckligt. Det är så många som varnar om detta men utan att nå fram till vissa nyckelpersoner som Ulf Ekman och Pelle Hörnmark med flera och det är obegripligt. Det är en gåta hur de kan vara så döva och blinda. Jag tror att den Romersk-katolska kyrkan är den fetaste och saftigaste betet Satan lagt ut. Jag kan inte låta bli att tänka på Jesajas kallelse, Jes 6:8-10:'

- Och jag hörde HERRENS röst. Han sade: "Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?" Då sade jag: "Här är jag, sänd mig!" Han sade: "Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå, och ni skall se och se, men inte begripa. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron döva och deras ögon blinda, så att de inte ser med sina ögon, hör med sina öron eller förstår med sitt hjärta och vänder om och blir helade.

1. Katolska kyrkan tillber Himladrottningen men under det skyddande namnet Maria, Guds Moder. Bilden av kvinnan med barnet tillbads långt före Jesu tid. Den ursprungliga modern var Semiramis, Nimrods drottning, som var mönsterbilden för den tygellösa lutan. Hon identifierades med Venus, orenhetens moder. Samma kvinna med barnet och bågaren tillbeds praktiskt taget över hela världen under skilda namn och har ingenting med evangeliets Maria, Jesu moder att göra.

Det här är en typisk sammanblandning mellan sanning och lögn. Talet om Maria, Jesu moder, är som en dubbelexponerad bild: två bilder i en. Man syftar på evangeliets Maria, Jesu verkliga moder, men sammanblandar henne med en moder/son-kult som sagt är något helt annat, en avgudadyrkan.

2. Den Romersk-katolske påven är ställföreträdande Jesus på jorden enligt Katolska kyrkan. Men i Joh 14:6 står det att Jesus säger: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig". Den Helige Anden är i stället för Jesus på jorden: Joh 16:7 "Men jag säger er sanningen: Det är bäst för er att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort, skall jag sända honom till er".

3. Påvens mössa heter mitra och är en mössa som bärs av biskopar som symbol för deras ämbete. Den toppiga, trekantiga mitran ska bland annat symbolisera de eldslågor som vid den första kristna pingsten stannade över apostlarnas huvuden. Mössan symboliserar biskoparnas uppgift från apostlarna att råda och stödja i kyrkan. Även påven bär en sådan mitra. Men detta är ytterligare en sammanblandning av sanning och lögn, eller det är bara lögn. Man kan tro att det är eldslågor. Men denna mössa har en mycket gammal hednisk betydelse och föreställer en fiskmun där man också kan se ögonen. På bilden här bredvid så ser man en hednisk präst för sol-fisken Dagon. Fiskens öppna mun skapar en biskopsmitra och fiskkroppen skapar en kappa/kåpa. Se även den liggande bilden under där man tydligt ser fiskens mun och ögon.

4. En av Katolska kyrkans stora kardinaler, Newman, erkänner i sin bok *The Development of Christian Religion* att "Templen, rökelsen, oljelamporna, offren för anhöriga döda, heligt vatten, helger och processioner, välsignelse av fälten, prästerliga skrudar, upptagningar i det andligaståndet av präster, munkar och nunnor, bilddyrkan – allt har hedniskt ursprung".

5. En katolsk präst med sin gyllene bägare. Det är bestämt att de alltid måste ha en guldbägare när de firar nattvard. Det kan också vara en silverbägare men ska då vara överdragen med guld. I Jer 51:7 kan man läsa: "En gyllene bägare var Babel i HERRENS hand, den gjorde hela jorden drucken. Av dess vin drack hednafolken, därför blev de från vettet." Och i Upp 17:4 kan man läsa: "Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt".

Katolska kyrkans soldyrkan

- 5 Mos 4:19 : "Och när du lyfter dina ögon upp till himlen och ser solen, månen och stjärnorna, himlens hela härskara, låt dig då inte förledas att tillbe dem och tjäna dem. Ty HERREN, din Gud, har gett dem åt alla folk under hela himlen till deras del".

Dessa fem exempel är bara några exempel på att solskivan förekommer i stort sett överallt inom den Katolska kyrkan. Man kan hitta solen i de flesta äldre Svenska kyrkor i Sverige. Jesus är som regel avbildad med en solskiva runt sitt huvud. Inom Katolska kyrkan är Jesus solguden. Liksom att Maria inte är Jesu Moder Maria utan istället en förtäckt avgud så är Jesus inte Guds enfödde Son vår frälsare, utan en förtäckt solgud. Solkorset är mycket gammalt och har hittats inristat i stenar i Europa. Förutom att det tycks vara en avbild av solen verkar tecknet även ha stått för makt och kraft. Det har använts som en symbol för detta ända in i modern tid.

1 och 2. Är en monstrans med en tydlig solskiva, likaså bild nummer två som är en processionsmonstrans. Den är så helig att man inte får vidröra den med bara händer eftersom oblaten i monstransens mitt verkligen ÄR Jesus enligt katolsk tro. Mitt i denna monstrans placeras en oblat/hostian som verkligen förkroppsligar Jesus i katolikernas ögon. Alla monstranser används i eukaristisk tillbedjan och är frälsande.

3. Den katolske Jesus med sin solskiva på huvudet. Man använder sig av något som uppfattas som sant men blandar det med något falskt.

4. En oblat/hostian där man tydligt ser solen runt Jesus som hänger på korset. I eukaristin blir oblaten verkligen Jesus förkroppsligad. Vinet är verkligen Jesus blod. Jesus hänger fortfarande på korset. Han har inte uppstått. Allt enligt katolsk tro.

5. Ytterligare ett exempel bland många: En cirkel med en obelisk i mitten finns på piazzan framför Peterskyrkan i Rom. Detta är faktiskt en fallossymbol i som har att göra med den egyptiska solguden Osiris. Cirkeln är ett solkors och har egentligen ingenting alls med Kristus att göra.

Detta är bara några få exempel.

Katolikerna dyrkar solen, islam dyrkar månen/månskärvan.

Del 8 av 8, Avslut:

Kanske lite drastiskt, men...

Detta kan låta hjärtlöst och drastiskt men enligt min mening så är det mycket som talar för att den Romersk-katolska kyrkan är som en ulv i fårakläder! Så mycket blod som de har på sina händer får tala för sig själv. Det är enligt en del historiker 50 miljoner människoliv de har på sitt samvete. Visserligen skedde de flesta under medeltiden, inkquisitionen men hur många av dem har de bett om förlåtelse för och sagt: "Vi är så ångerfulla. Katolska kyrkan har verkligen betet sig dumt åt och vi tar helt avstånd ifrån allt detta". Deras tystnad är också ett medgivande, deltagande i allt det som skett. Det är som om de i sitt hjärta har strukit ut det 5:e budet: Du skall icke dräpa! Eftersom påven har makt att förändra tider, tillåta allting och upphäva lagar till och med det som Kristus har bestämt, så är det inte förvånande (Decretal de Translate. Espiscop. Cap.). Inom Jesuitorden är dödandet ett medel, även om det nu verkar ligga i malpåse. Om detta kan man bland annat läsa i jesuiteden, den ed som svärs vid invigning till jesuitorden. Det man kan läsa sig till där är rena rysligheterna.

Var någonstans inom den evangeliska kristendomen kan man finna att vi har rätt att medvetet döda? Ska jag som kristen döma någon annan? De skulle istället ha älskat sina fiender, talat väl och välsignat dem som talat dem emot och inte bannlyst och dödat dem, gått två mil istället för en och du skall älska din nästa så som dig själv. Ja, listan blir lång om man ska föreslå allt de istället borde ha gjort. Kärlekens väg är svår. Katolska kyrkan är ju känd för sitt övervåld genom historien. Ibland så grymt att det inte går att beskriva. Det är ingenting som de tar avstånd ifrån idag.

Så nära men så fel

Allt är inte Gud som glimmar. Det är så med villfarelsen att den måste vara så lik originalet den bara kan annars så kan man inte lura så oerhört många människor, och särskilt sådana människor som borde veta bättre. Vi har ju Satan som utger sig för att vara ett ljusets ängel. Lögnen gör allt den kan för att ligga så tajt som möjligt intill sanningen. Han är ju som sagt en ulv i fårakläder har jag fått lära mig ända sedan jag var barn - är nu dryga 40. Självt har jag övermodigt tänkt tanken: "Men, mig lurar han nog inte!". Han avslöjar sig nog kanske genom sin nos och sina tänder. Det måste vara svårt att dölja hornen. Som sagt, lögnen ligger så nära sanningen att den nästan blir sanning. Jag brukar tänka på hur man tar livet av råttor. Man ger dem ett medel som består av 99,97 % ätligt material och den lilla resten är ett dödligt gift. Är vi inte tillräckligt vakna, "uppkopplade", så är det lätt hänt att vi får i oss den där dödliga dosen gift. Det finns ju en poäng med att lögnen är så förrädisk tilltalande och ser så god ut. Det ska vattnas i munnen. För hur ska man annars få människor, till och med en hel del av de utvalda, att ta till sig lögnen, orenheten (giftet). Till och med Satan har ju verkligen en gång varit en ljusets ängel och levt i Guds närhet men blev kastad ned på jorden på grund av sin skeva självbild. Nöjde sig inte med det han redan hade. Jag anser att den Katolska kyrkan är en sådan där halvsanning som ger sken av att vara sant och riktigt men som döljer sitt verkliga jag.

Tvekan

Det finns ingenting på denna jord som kan ersätta Jesus Kristus den enda vägen sanningen och livet – enda vägen till Fadern. De karismatiska kyrkornas – med Pelle Hörnmark & Co – så kallade dialog med den Romersk-katolska kyrkan är mycket olycklig, djupt beklaglig och gåtfull. Jag själv vill över huvud taget inte ha något med dem, Katolska kyrkan, att göra. Jag vill inte på något sätt delta i en ekumenik, dialog med dem. Jag tänker inte falla för deras charmoffensiv. De katolsk/ortodoxa influenserna anser jag – och många med mig – vara babyloniska, hedniska som man helt enkelt bör ta helt avstånd ifrån. Lite surdeg syrar hela degen. Det är inte vad de till synes verkar vara.

En lögn blir inte mer sann ju äldre den är. "Babylonismen" blir inte sannare idag för att den är flera tusen år gammal och till det yttre ser ut som om det vore kristet, traditionstyngd, tillsynes byggt på apostlarna, en förlängning av dem. Tilltalas köttet tillräckligt mycket av världens traditioner, ceremonier och mysticism/ockultism/sakramentalism så överlever den flera tusen år. Också den onda andliga verkligheten har en självbevarelsedrift. Alla har vi ett eget ansvar att inte låta oss bli bedragna, förförda. Det är därför som jag själv intar en passiv hållning till de flesta samfund idag. Särskilt de som vill ha ett samförstånd med den Romersk-katolska kyrkan och de är de flesta. Där är allt bara skenbart gudomligt och är mycket tilltalande för köttet.

Älskvärda katoliker

Hur fel jag än tycker att just det katolska är vill jag verkligen betona att jag älskar katolikerna som människor. Det finns så många fantastiskt fina människor som hamnat fel. Jag har mött en del av dem och det smärtar mig att se dem som katoliker. Jag har också sett deras bundenhet, längtan och det finns en sådan hunger bland dem. De flesta saknar en nära relation till Jesus Kristus vår frälsare. De har ju Maria och alla andra helgon och påven som hjälper till att stå i vägen och skymma. För många katoliker är Gud och Jesus något mycket avlägset; dem ska man inte störa. Bibeln var länge förbjuden att läsa för gemene man. De finns en hel del troende katoliker som till trots fortfarande är katoliker, än så länge. Jag är övertygad om att vår Herre kommer att se till att de hamnar i rätta händer. Jesus vill ha de utvalda, de heliga för sig själv. Han vill inte dela dem med någon kyrka eller samfund. Ibland undrar man vad gemene man tillhör?

Faran med tillhörandet av ett samfund är att man blir en tillhörighet. Det kan uppstå en kluvenhet. Antingen tillhör jag samfundet där Jesus alltför ofta blir en liten del i det stora hela, eller så tillhör jag Jesus Kristus och har en syster- och brödragemenskap med en församling I KRISTUS. Vi ska ju helt och hållet följa vår Herre Jesus Kristus i spåren och låta den Helige Anden hålla i rodret och det kan man också göra som ett samfund/församling. Men det kan också uppstå, som så ofta, en situation där samfundet och församlingen själva tar tag i rodret och själv vill bestämma vägvalet där Jesus istället snällt får följa med på ett litet hörn. Han blir som en matematisk "bråkdel" av en församling. För det är ju i alla fall tryggt att ha honom med om det skulle gå helt fel i vårt självstyrande. Vår herre överlåter så gärna styrandet av rodret till oss om vi tjarar oss till det (som ett litet barn utan förstånd) och låter oss styra skutan åt... tills vi fattar att vi inte klarar av det. Då först ropar vi alla till Jesus i kör som nog ligger i fören och sover i godan ro tills det är dags att åter ta över rodret och istället styra kosan hemåt, men inte bort, ur kurs.

Om det vore sanning

Om nu Katolska kyrkan skulle stå upp för det sanna kristendomen sådan den verkligen är i sin enklaste, renaste form, utan avdrag eller tillägg, och där Ordet får vara det som det är, Sola scriptura, och att Jesus verkligen ÄR vägen, sanningen och livet och den ENDA vägen till Fadern, då hade det inte varit något problem eller något att ens oroa sig över. Jag hade gladeligen, helhjärtat anslutit mig till den Katolska (allmänneliga) kyrkan, men utan påvedömet förstås. Jag vill bara ha Jesus Kristus.

Katolska kyrkan säger ju att DE minsann har nycklarna till saligheten. Men om jag istället direkt går till, överlåter mig till Jesus Kristus Guds son, så står portarna öppna på vid gavel och välkomnar mig in. Varför ska man göra det så mycket svårare för sig?

Mitt val

Jag har många gånger tänkt tanken på att jag kanske skulle ta och bli medlem i min hemstads Pingstförsamling. Jag är frälst och vuxendöpt. Men som det ser ut idag så står jag inför ett faktum att på grund av detta "tåg" till, och ekumeniken med Rom, vill jag inte vara med. Jag vill inte delta i samförståndet, närmandet till Rom. Den vägen vill jag inte vandra på något sätt. I mina och många andras ögon sett så är Pingströrelsen på väg åt helt fel håll! Mitt enda mål i livet är att lära känna den sanne Jesus Kristus och att allt som står i vägen, skymmer Honom ska tas bort. Jag vill ha en personlig, ärlig, rak, sann och fri relation till Honom. Jag vill inte ha en ställföreträdande Jesus. Jag vill inte be till döda människor som inget hör. Jag vill bara ha Jesus utan pålagor. Den Romersk-katolska kyrkan dränker Jesus Kristus med alla sina hokus pokus. Jesus Kristus är där bara ett medel bland många för att håva in alla andra kyrkor, kristna och religioner under sin tunga, kvävande hedniska mantel. Inom Katolska kyrkan är Jesus Kristus, Gud själv, marginaliserad och betydelslös. Om Jesus Kristus verkligen fick vara den verkliga Sanningen han verkligen är, så skulle de inte behöva allt det andra runt omkring, de skulle ha allt de behövde. Vad mer utöver Jesus Kristus och allt vad han innebär behöver man? Han som är enda vägen till Fadern.

Uppmaning

Var och en har ett eget ansvar att själva se till att inte bli bedragna. Det gäller att hålla hårt i Kristus. Det finns inga förmildrande omständigheter om vi blir lurade, bedragna. Vi har oss själv att skylla. För mig är vägen till Rom helt obegriplig. Varningssignalerna skriker rött. Det är bara att läsa sig till vad den Romersk-katolska kyrkan står för och vad de bygger sin kyrka på. Det klokaste man kan göra är att pröva allt, även det goda. Jag anser med bestämdhet att vi inte ska ha med den Romersk-katolska kyrkan att göra. Jag vill uppmana var och en som befinner sig på tåget till Rom att hoppa av. Det finns ingenting där att hämta. Vi har redan allt vi behöver: Jesus Kristus vägen sanningen och livet, enda vägen till Fadern.

- Upp 18:4 "Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: "Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor".
- Jes 52:11 "Drag bort! Drag bort! Gå ut därifrån! Rör inte vid något orent! Gå ut från henne, rena er, ni som bär Herrens kär!".

Det finns ett ordstäv som lyder:

*"När katolska Kyrkan är i minoritet, är den snäll som ett lamm.
När den är jämbördig, är den lurig som en räv.
När den har majoritet, är den rasande som en tiger".*

Ett par lästips:

1. Sven Reichmanns – Från Nimrod till Antikrist.
2. Stig Andreasson – Katolicismen i bibelns och historiens ljus.

Lyssnartips:

En person som jag har lyssnat en hel del på är Stig Andreasson som har varit missionär i Frankrike i 50 år. Han har verkligen en diger erfarenhet av vad katolicismen verkligen är. Det är så viktigt att lyssna till den erfarenheten även om den kan vara obekvä. På denna sida kan man lyssna till honom:
<http://www.kristenmp3.se>.

Guds rika välsignelse,

Från en djupt bekymrad och oroad vän av pingsten.